

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2003	Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 24 Μαρτίου 2017 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ μοναδικὸς Βασιλεὺς

«Ὕμνος ἅπας ἠττάται... ἰσαριθμοὺς γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾧδὰς ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν...» (Ἀκάθ. ὕμν. Υ)

Ἐὰν ἤμουν ἄξιος, ἀγαπητοί μου, θὰ ἤθελα νὰ μὴν πατῶ τὴ γῆ, ἀλλὰ νὰ βρεθῶ γιὰ λίγο στὸν οὐρανὸ καὶ ἐκεῖ μαζί με τοὺς ἀγγέλους νὰ ὑμνήσω κ' ἐγὼ τὸν Βασιλέα μου, νὰ ψάλω τὸ μέγα ὄνομά του. Ἐδῶ στὴ γῆ γλώσσες πῆλινες δὲν μποροῦν νὰ τὸν ὑμνήσουν ἐπαξίως. Γι' αὐτὸ ὁμολογοῦμε κ' ἐμεῖς με συντριβὴ μαζί με τὸν ποιητὴ τοῦ Ἀκαθίστου· «Ὕμνος ἅπας ἠττάται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου· ἰσαριθμοὺς γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾧδὰς ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν...» ὅσους ὕμνους κι ἂν σοῦ προσφέρουμε, **παν-ἀγίε Βασιλεῦ μας**, τίποτα δὲν ἀξίζουν μπροστὰ σ' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔχεις δώσει (ψηφίον Υ).

Ἐπειτα, δὲν ἤρθε ἀκόμη ἡ στιγμή τῆς ὀλοκληρωτικῆς νίκης. Σκληρὲς μάχες διεξάγονται πρὸς συντριβὴν τοῦ ἀντιχρίστου, ποὺ ἀπὸ τὸν ἄδη ὄλο καὶ βγάζει τὶς λεγεῶνες του γιὰ νὰ πνίξη τὴν Ἐκκλησία. **Ἔο ἀντίχριστε, ὅπωςδὴποτε θὰ συντριβῆς**, καὶ τότε οἱ πιστοὶ θὰ ψάλλουν τὰ ἐπινίκια τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ!

Ἄντὶ ὕμνου, πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλέως μας, θὰ σᾶς διηγηθῶ **ἓνα ἀλληγορικὸ ἀνέκδοτο**· γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιεύθηκε σ' ἓνα γαλλικὸ περιοδικό, μεταφράστηκε στὰ ἑλληνικὰ καὶ ἐδῶ ἀναδημοσιεύεται με μικρὴ παραλλαγή. Δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς δυνάμεως ἐκείνου ποὺ λέγεται «κύριος κυρίων καὶ βασιλεὺς βασιλέων» (Ἄπ. 17,14).

Ἕνας θρόνος, λέει, **ἦταν κενός**· ζητοῦσε τὸν ἄξιο νὰ κυβερνήσει τοὺς λαοὺς. Ἄπειρος κόσμος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς εἶχαν συγκεντρωθῆ. Καὶ εἶπαν· Δὲν θὰ διαλυθοῦμε, ἂν δὲν ἐκλέξουμε τὸν παγκόσμιο βασιλέα. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, παρουσιάστηκαν πολλοὶ ὑποψήφιοι προβάλλοντες καθέννας τὸν ἑαυτό του.

–Σ' ἐμένα ἀνήκει ὁ θρόνος! ἀκούγεται μιὰ πρώτη φωνή (ἦταν ἓνας ῥωμαλέος νεαρὸς Ἑλ-

ληνας, ὁ **Ἀλέξανδρος**). Ἐγὼ εἶμαι ποὺ γιὰ τὰ κατορθώματά μου με ὠνόμασαν Μέγαν, ἀφοῦ με μιὰ μικρὴ φάλαγγα ξεκίνησα ἀπὸ τὴν ἔδρα μου, πέρασα τὸν Ἑλλησποντο, ἀποβιβάστηκα στὴ Μικρὰ Ἀσία, χαιρέτισα τὸν τάφο τοῦ Ἀχιλλέως, ἔκοψα τὸ Γόρδιο δεσμό, συνέτριψα τὶς στρατιᾶς τῶν τυράννων τῆς Ἀνατολῆς, ἐλευθέρωσα λαοὺς, μετέδωσα τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ φτάνοντας μέχρι τὸ Γάγγη καὶ τὸ Νεῖλο. Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ δικαιούμαι τὸ θρόνο.

–Τί λέει τὸ παιδάριο αὐτό; ἀκούγεται μιὰ δευτέρη φωνή. Ἐγὼ εἶμαι ὁ **Ἰούλιος Καῖσαρ**. Ὑπῆρξα ὄχι μόνο κατακτητὴς ἀλλὰ καὶ ἰδρυτὴς ἑνὸς νέου πολιτισμοῦ. Ἐγὼ θεμελίωσα τὸ ἀπέραντο Ῥωμαϊκὸ κράτος· καὶ θὰ εἶχα ἰδρύσει παγκόσμια αὐτοκρατορία, ἀλλὰ ἄχ, μαχαίρι τοῦ Βρούτου, τί μοῦ ἔκανες!...

–Ἐσεῖς οἱ δύο δὲν εἶστε παρὰ εἰδωλολάτρες, ἄξιοι γιὰ τὸ πῦρ τὸ αἰώνιο! φωνάζει τρίτος ὑποψήφιος, ἓνας γέρος με μακριὰ ἄσπρη γενειάδα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ **Κάρολος ὁ Μέγας**, ὁ μόνος νόμιμος αὐτοκράτορας, ἀφοῦ ἐμένα ἔστεψε ὁ πάπας. Δὲν ἀνήκει ὁ θρόνος σ' ἐμένα, ποὺ μέσα σὲ μία καὶ μόνο ἡμέρα βάπτισα 30.000 Σάξωνες; Ἐργάστηκα γιὰ τὴ νέα πίστι καὶ ἀξίζει νὰ μοῦ δοθῆ ἡ παγκόσμια κυριαρχία.

Κοντὰ σ' αὐτοὺς νὰ καὶ παρουσιάζεται μιὰ σειρά **δικτάτορες**, ἀπὸ τὸν Ταμερλάνο μέχρι τὸ Χίτλερ καὶ τὸ Μουσσολίνι καὶ ὅποιον ἄλλο, καὶ με θράσος προβάλλουν τὶς ἀξιώσεις τους.

–Ἀνθρωπότητα, ἡ μᾶς ἀναγνωρίζεις, ἡ ἀλιῶς ἀλλοίμονό σου!...

Ἐνῶ οἱ κατακτητὰι διεκδικοῦν καθέννας τὸ θρόνο, σὲ μιὰ γωνιὰ ἓνας σοβαρὸς ἀριθμὸς φιλοσόφων με κυλίνδρους περγαμηνῶν στὴ μασχάλη, συζητοῦν περιφρονητικὰ γιὰ τὶς ἀξιώσεις τῶν προηγούμενων. Ἀνάμεσά τους διακρίνουμε τὸν Πυθαγόρα, τὸ Σωκράτη, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη, τὸ Σενέκα, τὸ Μᾶρκο Αὐ-

ρήλιο και άλλους. **Οί φιλόσοφοι** απευθύνονται στα πλήθη, δείχνουν τους καίσαρες της Ρώμης και τους σατράπες της Ανατολής και λένε:

—Με ποιο δικαίωμα οί άνθρωποι αυτοί της βίας και του αίματος τολμούν και ζητούν το παγκόσμιο σκήπτρο; Αυτό ανήκει σ' έμας, τους **ἀριστούχους του πνεύματος**. Ποιοί άλλοι ευεργέτησαν τον κόσμο όσο έμεϊς; Έμεϊς δέν αντιπροσωπεύουμε την κλασσική Έλλάδα, που ή σοφία της οδηγεί και φωτίζει μέχρι σήμερα; Έμεϊς δέν διαπλάσαμε την κοσμοκράτειρα Ρώμη, που οί νόμοι της ισχύουν ως τώρα στα κράτη; Έμεϊς δέν είμαστε οί πνευματικοί πατέρες της Γαλλικής επανάστασεως, που άναγέννησε και άπελευθέρωσε τους λαούς;

Και σαν να μην έφταναν οί μεταξυ βασιλέων και φιλοσόφων διενέξεις, κι άλλες ομάδες ύποψηφίων σχηματίζονται, που θέλουν να καταλάβουν το θρόνο. Σε μια ομάδα έχουν συγκεντρωθή οί μεγάλοι **έφευρέτες** και δείχνοντας τις έφευρέσεις τους λένε:

—Άξίζει να βασιλέψη επί τέλους ή **έπιστήμη**. Άν αναλάβη αυτή τα ήνια του κόσμου, τότε θα δήτε τί ευτυχία θα ζήση ή γη!...

Σε άλλη ομάδα είναι οί κορυφαίοι **ποιηταί**, από τον Όμηρο μέχρι τον Σαίξπηρ, και λένε:

—Μόνο ό Όρφέας με τη λύρα του μπορεί να τιθασεύση την άγριότητα του κόσμου...

Η συγκέντρωσι, μετά από τόσες άξιώσεις, έφτασε σε **άδιέξοδο**. Ποιόν άπ' όλους να εκλέξουν και να του πουν «Κυβέρνα μας έσύ για πάντα, δέν άνεχόμεστε το χάος; ζητούμε τάξι, ειρήνη, δικαιοσύνη»; Αρχίζουν μάλιστα να διαπληκτίζονται γύρω άπ' το θρόνο και ή ξριδα παίρνει διαστάσεις. Και ένω μαζεύτηκαν για να εκλέξουν από κοινού ένα τρόπο ζωής και να μπούν κάτω από μια ένιαία διακυβέρνησι, τώρα, λόγω της φιλοδοξιών, ό κόσμος κινδυνεύει να διαιρεθί άκόμη πιό βαθειά και νέα σύρραξις άπειλεί να βάψη πάλι με αίμα τη γη.

Θεέ μου! οί μωροί μνηστήρες του θρόνου **δέν θα βρουν λύσι** να 'ρθή στον κόσμο ή ειρήνη;

Ξαφνικά όμως, μέσα στους διαπληκτισμούς και τις φωνές, γίνεται κάτι τρομακτικό. Άπό μια τρύπα της γής, στα πόδια του θρόνου, ακούγεται μια φωνή που σκορπίζει ρίγος θανάτου:

—Βασιλιάδες, στρατηλάτες, φιλόσοφοι, ποιηταί, έπιστήμονες, όλοι, **νά ό βασιλιάς σας!**

Και με τις λέξεις αυτές έμφανίζεται ένα άπαισιο έρπετό, που σέρνεται προς το θρόνο. Είναι ένα τεράστιο σκουλήκι: είναι **ό θάνατος!** Και καθώς τον αντικρύζουν οί μνηστήρες του θρόνου, γίνονται ώχροι και μένουν άφωνοι. Όλοι άναγνωρίζουν ότι αυτός υπερισχύει.

Μά προτού το σκουλήκι να φτάση στα πρώτα σκαλιά, στη μέση της συγκεντρώσεως φαίνεται **μία μορφή ανθρώπινη αλλά με όψι θεϊκή** και προχωρεί προς το θρόνο. Δέν κρατάει αυτός σκήπτρο βασιλικό ούτε σπαθί στρατιωτικό ούτε λύρα ποιητών, δέν φοράει τήβεννο φιλοσόφων. Στο μέτωπό του έχει άγκάθινο στεφάνι και τα χέρια και τα πόδια του είναι τρυπημένα και αίμοφύρτα.

Φτάνει στο θρόνο, καταπατεί το σκουλήκι - το θάνατο, άνεβαίνει τα σκαλιά και κάθεται. Όλοι τον άναγνωρίζουν: είναι **ό Ίησοϋς «ό άπό Ναζαρέτ»** (Ματθ. 21,11. Ίω. 1,46. Πράξ. 10,38)! Κι όλοι γονατίζουν μπρός του σιωπηλοί: στο πρόσωπό του άναγνωρίζουν το μόνο Κατακτητή, το μόνο Σοφό, το μόνο Σωτήρα, το μόνο άξιο να βασιλεύη στον κόσμο: γιατί μόνο αυτός πάτησε το θάνατο.

Αυτή είναι ή άλληγορία. **Δέν είναι διδακτική;**

* * *

Η ύπεροχή του Χριστού, άγαπητοί μου, είναι **άναμφισβήτητη**. Κανείς δέν συγκρίνεται μαζί του ούτε κατά προσέγγισιν. Στέκεται μόνος, στήλη ούρανομήκης, φάρος παγκόσμιος, ήλιος άδυτος. Τί μπορεί να λεχθί επάξιο προς ύμνον του; Είναι «*χθές και σήμερα ό αυτός και εις τους αιώνας*» (Έβρ. 13,8).

Όταν ό Ναπολέον βρισκόταν έξόριστος στο νησί της Άγίας Έλένης, είπε: «Όλοι εκείνοι που τους θαυμάζει ή Ίστορία ήταν άνθρωποι. Κανείς τους δέν μπορεί να παραβληθί με τον ΕΝΑ, που λέγεται Ίησοϋς. Ό Ίησοϋς δέν είναι άπλός άνθρωπος, **είνε ό Θεάνθρωπος**».

Διώξε, άγαπητέ μου, την προκατάληψι, κάθε κοσμική μέριμνα και μεϊνε μόνος με τον Ίησοϋ. Λίγες στιγμές αυτοσυγκεντρώσεως και αυτομελέτης πρό του Έσταυρωμένου πόσο άξιζουν! Θα τονώσουν την πίστι σου και ή όμίχλη συνεχώς θα διαλύεται. Και Θωμάς δύσπιστος αν είσαι, τελικά θα πεισθής και θα φωνάξης «*Ο Κύριός μου, —ό Βασιλεύς μου— και ό Θεός μου*» (Ίω. 20,28). Θα παραδώσης τότε τον έαυτό σου όλόκληρο στην ύπηρεσία εκείνου. Θα τον εκλέξης χωρίς δισταγμούς και θα τον ένθρονίσης μέσα σου με χαρά ως τον μοναδικό σου Βασιλέα. Καμμιά δύναμι δέν θα μπορέση να τον εκθρονίση. Και μαζί με μυριάδες πιστούς δούλους του άπ' όλη τη γη, θ' άξιωθής στους ούρανοϋς να ψάλλης τα επινίκια. «*Τω καθημένω επί του θρόνου*» (Απ. 5,13: 7,10), «*επί θρόνου δόξης αυτού*» (Ματθ. 19,28), «*τω έσφαγμένω Άρνίω*» (βλ. Άπ. 5,6), «*τω λούσαντι ήμας από των άμαρτιών ήμών έν τω αίματι αυτού*» (Έ.ά. 1,5), τω νικήσαντι τον θάνατον, «*τω (μόνω) βασιλεϊ των αιώνων ... τιμή και δόξα εις τους αιώνας των αιώνων άμήν*» (Α' Τιμ. 1,17).

(†) επίσκοπος Αύγουστίνος